

Arrest

nr. 157 736 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 januari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 20 augustus 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard.. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.01.2013 werd ingediend door :

(..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds 01.05.2006 in België zou verblijven; hij zich al zeer goed geïntegreerd zou hebben in ons land omdat hij op een positieve manier zou willen deelnemen aan onze maatschappij; betrokkene zelf zou wensen in te staan voor zijn inkomen en onafhankelijk zou willen leven van de staat en hij werkbereid zou zijn en hij niets liever zou doen dan werken; hij al een hele vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd en hij zijn leven hier zou hebben uitgebouwd en hij dus duidelijk ook sociale banden met België zou hebben; betrokkene zou beseffen dat kennis van de Nederlandse taal belangrijk zou zijn in zijn (verdere) integratie en hij dan ook zou trachten om deze zo veel mogelijk te gebruiken in zijn dagelijkse leven en hij hier heel gemotiveerd voor zou zijn en hij al zeer goed Nederlands zou spreken; al deze elementen erop zouden wijzen dat betrokkene zich wel degelijk zou hebben aangepast aan onze levenswijze, hij zich volledig zou trachten te integreren en hij heel veel moeite zou doen en betrokkene eindelijk rust en stabiliteit zou hebben gevonden en hij getuigenverklaringen aan het dossier toevoegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 02.05.2006, werd afgesloten op 14.07.2006 met de beslissing 'Oude asielpprocedure - niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 17.07.2006. De Raad van State werd afgesloten bij arrest dd. 30.04.2010.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de veiligheidssituatie aldaar. Door zijn persoonlijke situatie zou hij tot een kwetsbare groep behoren. Het leven van betrokkene en zijn fysieke integriteit zou duidelijk in gevaar zijn als hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, hij zou al meerdere keren bedreigd zijn door de politie en zou reeds aangevallen zijn door de autoriteiten en zou zelfs in de knie geschoten zijn. Betrokkene zou nog steeds last ondervinden van deze wonde en zij nog altijd moeilijkheden hebben om zich voort te bewegen. Zijn veiligheid zou er niet kunnen gegarandeerd worden. Buitenlandse zaken zou bevestigen in zijn reisadvies dat de situatie in Angola nog steeds problematisch zou zijn en zou erkennen dat Angola nog niet over voldoende garanties zou beschikken met betrekking tot veiligheid en infrastructuur. Buiten een duidelijk gebrek aan infrastructuur, zou de situatie in Angola nog heel onveilig zijn. Hoewel de burgeroorlog al sinds 2002 zou zijn afgelopen, zouden er nog regelmatig conflicten plaatsvinden tussen separatisten en het Angolese leger. Uit informatie zou zeer duidelijk blijken dat het leven van de burgers in Angola in gevaar zou zijn. De media zou dit voldoende aantonen.

Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van bovenvermelde redenen niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Wat betreft de verwijzing naar het reisadvies van Buitenlandse zaken en naar mediaberichtgeving, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Angola en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij

een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkene haalt aan dat hij en zijn partner al jaren een stabiele en duurzame relatie zouden hebben en dat zij sinds 2008 officieel zouden samenwonen. Ze zouden een duurzame gezinscel vormen. Betrokkene zou niet terug kunnen keren naar Angola, gezien zijn gezin dan uit elkaar zal worden gehaald. Zijn partner zou eveneens niet mee naar Angola kunnen reizen, aangezien zij over verblijfsrecht in België zou beschikken. Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM. Betrokkene voegt ter staving een attest van gezinssamenstelling, de verblijfstitel van zijn partner en een verklaring van zijn partner toe. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont waarom de aanwezigheid van zijn partner in België een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Tevens dient er opgemerkt te worden dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest 135.236 van 22.09.2004).

Wat betreft het hangend beroep tegen de negatieve beslissing in het kader van een regularisatieaanvraag, genomen op 21.11.2012, dergelijk beroep heeft een niet-opschortende werking en kan bijgevolg geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich in België steeds goed zou hebben gedragen en hij nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid zou hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)”

1.3. Op 20 augustus 2013 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod gegeven. Dit is de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van L. J., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(..)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechoï, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij beslissing tot 'oude asielprocedure - niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 14.07.2006, hem betekend op 17.07.2006. Bovendien kreeg betrokkene op 20.08.2013 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis.

□ Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.11.2012, hem betekend op 03.12.2012.

Inreisverboden

- In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar omdat:

° 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.11.2012, hem betekend op 3.12.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van drie jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4

augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van drie onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 20 augustus 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,
- de beslissing van de gemachtigde van 20 augustus 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het verzoekschrift als verantwoording stelt dat het inreisverbod gegrond is op de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet en bijgevolg als accessorium dient vernietigd te worden. Verder stelt zij dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag werden genomen.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) echter van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting van 6 november 2015 wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De verzoekende partij verwijst naar haar betoog in het verzoekschrift en naar het feit dat de Raad in het verleden geen probleem zou gemaakt hebben van enig gebrek aan samenhang.

Met dit betoog toont de verzoekende partij de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds niet aan. Er wordt op gewezen dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partij tot enig verblijf zouden zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing. Het loutere feit dat de eerste bestreden beslissing en de tweede en derde bestreden beslissing op dezelfde dag werden genomen maakt evenmin dat hierdoor sprake is van enige samenhang. De door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak in het verzoekschrift van de Raad betrof bovendien een ongegrondheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De nietigverklaring van dergelijke beslissing leidt ertoe dat de vreemdeling terugvalt op een ontvankelijke aanvraag en dus een attest van immatriculatie, wat – in tegenstelling tot voorliggende zaak – wel van invloed is op de verblijfssituatie en aldus op het gegeven of een bevel en daaropvolgend inreisverbod

wel nog geldingskracht kunnen hebben. In casu gaat het evenmin om een beëindiging van verblijfsrecht zodat de verwijzing naar de desbetreffende rechtspraak evenmin dienstig is.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. Ter terechtzitting geeft de verzoekende partij aan dat, indien de samenhang niet aanvaard zou worden, het inreisverbod de belangrijkste bestreden beslissing is. In casu wordt zodoende geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partij als de belangrijkste bestreden beslissing werd aangeduid, met name het inreisverbod van 20 augustus 2013.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing van 20 augustus 2013 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

3.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(..)

In het arrest nr. 95.142 van 15 januari 2013 werd reeds beslist dat DVZ een afweging dient te maken tussen het inreisverbod en het gezinsleven.

DVZ faalt erin om het gezinsleven van verzoeker af te wegen ten opzichte van het inreisverbod.

Dat dit onaanvaardbaar is en dat louter om deze redenen de bestreden beslissing reeds vernietigd dient te worden

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

“(..)

V. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL EN HET INREISVERBOD

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel en inreisverbod dienen vernietigd te worden

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: (...)

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Ook wat het inreisverbod betreft, werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: (...)

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel en het inreisverbod terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat met het inreisverbod geen rekening gehouden werd met de specifieke situatie, minstens niet toegelicht.

Dat de motivering van dit bevel en het inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat om deze redenen het bevel met inreisverbod dan ook vernietigd dienen te worden. (...)"

3.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.3. Waar de verzoekende partij verwijst naar haar gezinsleven wijst de Raad op hetgeen volgt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt vast dat het bestaan van een gezinsleven niet wordt betwist door de verwerende partij.

Aangezien de verzoekende partij nooit tot verblijf werd gemachtigd betreft het *in casu* een eerste toegang en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift *“Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Angola onmogelijk maken”*, maar zij laat na op enige concrete wijze uiteen te zetten waaruit deze hinderpalen dan wel precies bestaan.

De verzoekende partij herhaalt slechts dat *“De partner van verzoeker beschikt over verblijfsrecht in België, bijgevolg zou een eventuele terugkeer van verzoeker naar Angola wel degelijk een schending uitmaken van art 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)”*, *“Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Angola onmogelijk maken!”*, doch toont hiermee niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de persoon met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat de verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Nu uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van het gezinsleven van de verzoekende partij, en niet blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod een hinderpaal vormt voor de verzoekende partij om haar gezinsleven elders dan in België verder te zetten, ziet de Raad niet in op welke wijze de verwerende partij nog had moeten ingaan op dit gezinsleven in het inreisverbod. De Raad wijst er nog op dat artikel 8 van het EVRM evenmin een formele motiveringsplicht inhoudt.

3.4. De Raad stelt voorts vast dat uit de eenvoudige lezing van de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod blijkt dat deze beslissing wel degelijk duidelijke motieven bevat, namelijk: *“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980: □ 2°hij*

langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij beslissing tot 'oude asielpcedure - niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 14.07.2006, hem betekend op 17.07.2006. Bovendien kreeg betrokkene op 20.08.2013 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis. □Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om

- het grondgebied te verlaten van 21.11.2012, hem betekend op 03.12.2012.”, en “In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar omdat:

° 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.11.2012, hem betekend op 3.12.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van drie jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld”.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt wordt *in casu* dus niet alleen een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, maar wordt tevens gemotiveerd dat de verzoekende partij zich gedurende jaren genesteld heeft in illegaal verblijf, reden waarom haar een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd. Door te motiveren dat het inreisverbod drie jaar bedraagt aangezien verzoekende partij zich jarenlang in illegaal verblijf heeft genesteld, dit ondanks het feit dat haar al eerder een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod zodat het betoog van de verzoekende partij dienaangaande niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij betoogt dat nergens enige verwijzing terug te vinden is naar de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder het punt ontvankelijkheid waaruit duidelijk gebleken is dat er geen enkele samenhang bestaat tussen de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod zodat het betoog van de verzoekende partij dienaangaande niet dienstig is.

Ook waar zij verwijst naar haar gezinsleven blijkt uit de bespreking onder punt 3.3. dat niet blijkt als zou de verwerende partij dit gegeven niet mee in overweging genomen hebben noch blijkt waarom dit gegeven de beslissing tot het al dan niet treffen van een inreisverbod zou kunnen beïnvloeden hebben.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER